

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 181/04-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júna 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Z. S., bytom D. S., zastúpeného advokátom JUDr. L. P., Advokátska kancelária, D. S., vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 35 ods. 1 a čl. 36 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 28 z 5. februára 2002, rozhodnutím ministra vnútra Slovenskej republiky Č. p.: KM-72/PK-2002 z 28. mája 2002, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sž 104/02 z 27. februára 2003, ako aj rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Sž-o-NS 31/03 z 28. októbra 2003 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Z. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. februára 2004 doručená sťažnosť Z. S., bytom D. S. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. L. P., Advokátska kancelária, D. S., vo veci porušenia základných práv

sťažovateľa zaručených v čl. 35 ods. 1 a čl. 36 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „minister vnútra“) č. 28 z 5. februára 2002, rozhodnutím ministra vnútra Č. p.: KM-72/PK-2002 z 28. mája 2002, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 SŽ 104/02 z 27. februára 2003, ako aj rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. SŽ-o-NS 31/03 z 28. októbra 2003.

Z obsahu predloženej sťažnosti, ako aj z jej príloh (predovšetkým z rozhodnutí týkajúcich sa predmetnej veci a z ďalších na vec sa vzťahujúcich listín – kópií zápisníc o podaní vysvetlenia a pod.) vyplýva, že sťažovateľ bol personálnym rozkazom ministra vnútra č. 28 z 5. februára 2002 prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“), teda z dôvodu, že podľa záveru príslušných služobných orgánov porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa skutkových záverov príslušných služobných orgánov sa mal sťažovateľ zvlášť hrubého porušenia služobnej prísahy a služobných povinností dopustiť tak, že 17. augusta 2001 počas výkonu štátnej služby na Obvodnom oddelení Policajného zboru v Dunajskej Strede bol na základe oznamu zásahovej skupiny o narušení objektu predajne mobilných telefónov v D. S. vyslaný operačným dôstojníkom na miesto trestného činu krádeže vlámaním. Po príchode na miesto, odomknutí a vypnutí poplašného zariadenia predajne jej vedúcim vošiel spoločne s ním a s ďalším príslušníkom Policajného zboru do objektu a následne sa mal vedúceho predajne spýtať, či si môže zobrať nejaký mobilný telefón. Po súhlase vedúceho predajne pristúpil k regálu s tovarom, odkiaľ mal vziať jednu krabicu, z ktorej vybral mobilný telefón značky NOKIA 6210 spolu s batériou a nabíjačkou a vložil si ich do vrečka, pričom krabicu z takto odcudzeného mobilného telefónu hodil na zem medzi ostatné krabice, ktoré už boli rozhádzané na podlahe v predajni. Na otázku vedúceho predajne, či „z toho nebude nejaký problém“ mal odpovedať v tom zmysle, že „z toho

nebudú nič mať“, pričom mal navádzať na privlastnenie si mobilného telefónu aj samotného vedúceho predajne slovami *„bol by si blbý, keby si si nezobral mobilný telefón aj ty“*. Sťažovateľ sa podľa zistení príslušných služobných orgánov mal nachádzať v objekte predajne spolu s jej vedúcim počas celej doby, keď si obdobným spôsobom *„zobrali“* mobilné telefóny aj ďalší príslušníci Policajného zboru, ktorí boli prítomní na mieste činu. Všetky takto fingovane odcudzené mobilné telefóny boli následne zaznamenané do zápisnice z miesta trestného činu ako odcudzené neznámym páchatelom.

Sťažovateľ podal proti personálnemu rozkazu ministra vnútra č. 28 z 5. februára 2002 rozklad, v ktorom namietal nesprávne skutkové závery služobných orgánov a v dôsledku toho aj nesprávne rozhodnutie v uvedenej veci. Poukazoval predovšetkým na to, že záver služobných orgánov, podľa ktorého sa mal označeného protiprávneho konania dopustiť, sa opiera o jediný (podľa sťažovateľa nepravdivý) dôkaz, a to výpoveď vedúceho predajne (v rámci podania vysvetlenia) z 18. decembra 2001. Ostatné dôkazy v predmetnej veci sú podľa sťažovateľa vo vzťahu k jeho osobe právne bezvýznamné alebo svedčia v jeho prospech, keďže okrem skutočnosti, že sa v inkriminovanej dobe zdržiaval v uvedenej predajni (čo nikdy nepopieral, pretože to bolo v súlade s plnením jeho služobných povinností), nepotvrdzujú, že by sa bol dopustil označeného protiprávneho správania. Dôkazy vykonané v konaní podľa § 231 a nasl. zákona č. 73/1998 Z. z. služobné orgány podľa sťažovateľa nesprávne vyhodnotili, pretože tieto *„potvrdzujú protiprávne konanie úplne iných osôb...“*.

Minister vnútra rozhodnutím Č. p.: KM-72/PK-2002 z 28. mája 2002 rozklad podaný sťažovateľom zamietol ako nedôvodný a napadnuté rozhodnutie v merite veci potvrdil. V odôvodnení uvedeného rozhodnutia z 28. mája 2002 okrem iného uviedol: *„Rozkladu v rámci autoremedúry podľa § 242 ods. 7 zákona (zákon č. 73/1998 Z. z., pozn.) nebolo vyhovené, nakoľko pre takýto postup prvostupňový orgán nezistil žiadne dôvody. Vec bola postúpená do druhostupňového konania, v rámci ktorého bolo posúdené napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu. Preskúmaním súvisiaceho spisového materiálu, zhodnotením v ňom obsiahnutých dôkazov jednotlivo, ako aj v ich vzájomných súvislostiach bolo zistené, že odvolateľ sa dopustil*

protiprávneho konania tak, ako je to uvedené v dôvodovej časti napadnutého rozhodnutia. (...)“ Následne uviedol, o ktoré z vykonaných dôkazov opiera uvedený záver, pričom konštatoval, že vo veci vypočutí príslušníci Policajného zboru, ktorí boli v inkriminovanom čase prítomní v predajni mobilných telefónov v D. S., potvrdili výpoveď vedúceho predajne, aj keď nie priamo v tvrdení, že ho sťažovateľ požiadal o mobilný telefón, ktorý si následne privlastnil. Vzhľadom na ostatné zistené okolnosti však nepovažoval výpoveď vedúceho predajne (na ktorej zotrval aj v rámci vykonanej konfrontácie so sťažovateľom) v tejto časti za nevierohodnú, naopak, za účelové považoval tvrdenie sťažovateľa, že napriek fyzickej prítomnosti v predajni nevidel ani nepočul svojich kolegov, ani inú osobu, že by si od vedúceho predajne pýtala alebo zobrala mobilný telefón.

Sťažovateľ napadol rozhodnutie ministra vnútra o rozklade z 28. mája 2002 žalobou z 26. júla 2002 na najvyššom súde z dôvodov obdobných, ako boli uvedené v podanom rozklade, t. j. z dôvodu nesprávnych skutkových záverov služobných orgánov a nedostatočného objasnenia skutkového stavu v predmetnej veci.

Najvyšší súd, ako to vyplýva z obsahu jeho rozsudku sp. zn. 5 SŽ 104/02 z 27. februára 2003, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Najvyšší súd uviedol, že výsledky vykonaného dokazovania podľa jeho názoru dostatočne odôvodňujú záver, ku ktorému dospel žalovaný správny orgán, t. j. že *„žalobca sa dopustil protiprávneho konania spočívajúceho v neoprávnenom privlastnení si mobilného telefónu a tak naplnil zákonný dôvod na jeho prepustenie“*. Podľa najvyššieho súdu: *„Rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ako aj žalovaného majú všetky formálne a obsahové náležitosti (§ 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní), sú náležité a podrobne odôvodnené, pričom žalovaný správny orgán sa vo svojom rozhodnutí náležitým spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, vznesenými v jeho rozklade (...) postup správnych orgánov, ako aj žalobou napadnuté rozhodnutie boli v súlade so zákonom, preto žalobu podľa § 250j ods. 1 O. s. p. zamietol.“*

Sťažovateľ podal 30. mája 2003 proti rozhodnutiu najvyššieho súdu odvolanie, v ktorom namietal, že vykonaným dokazovaním mu nebolo preukázané zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy a služobnej povinnosti.

Odvolací senát najvyššieho súdu však rozsudkom sp. zn. SŽ-o-NS 31/03 z 28. októbra 2003 potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok sp. zn. 5 SŽ 104/02 z 27. februára 2003 s odôvodnením, že podľa jeho názoru sa „*prvostupňový súd (...)* dostatočne vysporiadal s námietkami žalobcu, ktoré uviedol v žalobe“, poukazujúc na rozdiel v povahe a predmete konania vo veciach služobného pomeru podľa zákona č. 73/1998 Z. z., ktorého predmetom v danom prípade bolo posúdenie naplnenia dôvodu na skončenie služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) uvedeného zákona zo strany sťažovateľa, na rozdiel od povahy a predmetu trestného konania, v ktorom sa skúma otázka trestnej zodpovednosti a v plnej miere uplatňuje zásada prezumpcie neviny. Podľa záverov odvolacieho súdu: „*Hodnotenie dôkazov patrí do pôsobnosti správnych orgánov. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutí a postupu správnych orgánov posudzuje, či správne orgány hodnotili dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (§ 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z.)*“.

Aj odvolací súd dospel k záveru, že správny orgán pri hodnotení dôkazov vo veci žalobcu postupoval podľa tzv. zásady voľného hodnotenia dôkazov. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný správny orgán uviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie a akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov na základe ktorých rozhodol (§ 241 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z.)

Keďže v správnom konaní bol aj podľa názoru odvolacieho súdu zistený skutkový stav v dostatočnom rozsahu pre vyvodenie záveru, že žalobca sa dopustil zvlášť hrubého porušenia služobnej prisahy a služobných povinností, pre ktoré jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru, by bolo na ujmu štátnej služby, žalovaný rozhodol v súlade so zákonom, keď prepustil žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru.“

Na základe uvedených skutočností sa sťažovateľ prostredníctvom svojho splnomocneného právneho zástupcu obrátil na ústavný súd namietajúc, že týmito

rozhodnutiami ministra vnútra a najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho v úvode označených základných práv a slobôd zaručených v ústave a žiadal, aby ústavný súd zrušil rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. SŽ-o-NS 31/03 z 28. októbra 2003 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V rámci prípravy predbežného prejednávania sťažnosti si ústavný súd vyžiadal podstatné listiny týkajúce sa trestného konania vedeného proti sťažovateľovi na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 2 T 198/02 a na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 3 To 258/03 pre skutok, ktorý bol dôvodom prepustenia sťažovateľa zo služobného pomeru napadnutými rozhodnutiami. Z rozsudku Okresného súdu Piešťany č. k. 2 T 198/02-584 z 21. augusta 2003 vyplýva, že sťažovateľ bol uznaný vinným zo skutku, ktorý bol dôvodom prepustenia sťažovateľa zo služobného pomeru personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 28 z 5. februára 2002 v spojení s rozhodnutím ministra vnútra Slovenskej republiky Č. p.: KM-72/PK-2002 z 28. mája 2002. Okresný súd Piešťany uvedený skutok kvalifikoval ako trestný čin zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a uložil sťažovateľovi trest odňatia slobody vo výmere desiatich mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu osemnástich mesiacov a trest zákazu činnosti vykonávať funkciu príslušníka Policajného zboru v trvaní dvoch rokov. Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 3 To 258/03-616 z 12. februára 2004 odvolanie sťažovateľa proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č. k. 2 T 198/02-584 z 21. augusta 2003 zamietol.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa so spôsobom hodnotenia dôkazov a následnými skutkovými a právnymi závermi ministra vnútra a najvyššieho súdu v jeho veci.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu nie je ústavný súd súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03).

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 35 ods. 1 a čl. 36 písm. b) ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy personálnym rozkazom ministra vnútra č. 28 z 5. februára 2002, rozhodnutím ministra vnútra Č. p.: KM-72/PK-2002 z 28. mája 2002 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 SŽ 104/02 z 27. februára 2003 v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov.

Sťažovateľ sa ochrany svojich práv mohol podľa zákona účinne domáhať, a aj sa domáhal, využitím opravných prostriedkov v konaní vo veciach služobného pomeru podľa zákona č. 73/1998 Z. z. a následne prostredníctvom žaloby na príslušnom správnom súde, ktorým bol v danom prípade najvyšší súd, pričom jeho rozhodnutie bol oprávnený napadnúť odvolaním. Najvyšší súd bol teda súdom, ktorý rozhodoval (v zmysle čl. 127 ústavy) o ochrane práv a slobôd sťažovateľa, porušenie ktorých namieta v sťažnosti podanej ústavnému súdu.

V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa z 30. mája 2003 (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. SŽ-o-NS 31/03 z 28. októbra 2003, proti ktorému nie je prípustný ďalší opravný prostriedok) sú zlučiteľné s označenými článkami ústavy.

Z citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. SŽ-o-NS 31/03 z 28. októbra 2003 s prihliadnutím na obsah ostatných rozhodnutí v predmetnej veci je podľa názoru ústavného súdu zjavné, že tento sa zaoberal námietkami sťažovateľa. Z jeho záverov nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené skutočnosti nedomnieva, že by závery najvyššieho súdu v predmetnej veci bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a tak nezlučiteľné so sťažovateľom označenými článkami ústavy.

Pretože ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v danom prípade sú zlučiteľné so sťažovateľom označenými právami podľa ústavy, sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2004